

Hoe gaat het jullie af als je een verzekeringsmaatschappij belt? Je redeneert vanuit jouw positie en diegene aan de andere kant van de lijn, die doet wat hij of zij veronderstelt wordt te doen: standaard antwoorden en afpoeieren die handel, goeiedag.

Daar zit je dan, je bent geen stap verder. Je wilde wat bereiken en je komt er niet doorheen. Je wilt het probleem uit handen geven: laat die verzekering het maar oplossen, maar dat lukt niet. Je blijft zelf zitten met die vraag: hoe moet ik verder handelen, leven? Een vraag die wij onszelf als gelovig mens steeds opnieuw stellen.

Laten we eens naar de lezingen kijken: Die eerste lezing over het volk Israël dat verspreid is in ballingschap en dat zich wanhopig voelt: waaraan hebben ze dit verdient? De profeet Jesaja klinkt hier als een wanhopig telefoongesprek met God: Waarom maakte u ons onbuigzaam, zodat we geen ontzag meer voor u hadden? Alsof hij namens het volk vraagt: Waarom hebt u ons onze vrijheid gegeven, zodat we zelf konden handelen. Waarom hebt u ons niet tegen gehouden, waarom hebt u niet ingegrepen? Zie eens in wat voor puinhoop we zitten, help nou toch, laat ons niet alleen. Scheur toch die hemel open en daal af.

Die vrijheid die er geweest is voor dat volk en die wij ook hebben: dat besef: wij kunnen het zelf wel, wij redden ons.

Daarom hebben ze Gods Naam niet meer aangeroepen, ze konden het zelf. Maar nu doen ze weer een beroep op God om hen los te maken van hun eigen ik, dat eigen ik dat regelmatig faalt.

Laten we eens kijken naar het antwoord dat Jezus geeft in dit deel van het evangelie volgens Marcus: Hij zegt: Een man die in het buitenland vertoeft, geeft het beheer van zijn bezittingen over aan zijn dienaren. Jezus beseft hier dat Hij binnenkort niet meer bij zijn leerlingen zal zijn: Hij draagt zijn opdracht over aan zijn leerlingen en waarschuwt hen alvast, hoe moeilijk dat is: weest waakzaam voor wat er komen gaat. Jullie zullen het zelf moeten doen, in je eigen omstandigheden, neem je verantwoordelijkheid voor elkaar en voor de mensen in jullie wereld, zoals ik je dat heb voorgedaan.

Beheerder zijn over de schepping, omgaan met het leven dat je geschonken is, een opdracht die gegeven is. Geen kant en klare oplossingen. Je kunt niet even je verantwoordelijkheid afschuiven. Er is geen verzekering dat het altijd goed gaat, dat het goed blijft gaan, dat we een goed mens zijn.

Komen we er uit met zelfredzaamheid, zelfvertrouwen, economische onafhankelijkheid. Is dat voldoende?

Of is het eigenlijk belangrijker om adem te halen in geborgenheid, geborgenheid bij anderen en geborgenheid die er is voor anderen.

Onbevangen kunnen voelen en zeggen wat we denken en daarbij kunnen hopen op begrip en op veiligheid. Maar durven we dat wel?

Wat als ik denk: dat ik maar beter mijn mond hou met mijn verdriet? Hulp vragen is immers niet gemakkelijk. Met al die zelfredzaamheid, moet je toch zo lang mogelijk alles zelf doen, zelfstandig blijven. Je moet wel diep in de put zitten, geen uitzicht meer hebben, om een beroep te doen op anderen. Toch?

En stel dat die ander toch niet luistert, niet begrijpt, dat ik kans loop die ander te verliezen?

Wat als dingen niet goed gaan op mijn werk, te hoge werkdruk, onveiligheid, maar als ik iets zeg dan vlieg ik er als eerste uit.

En dan die politiek, die doet maar, moet je zien, we hebben er geen grip op. Of wel soms? Als we allemaal onze mond houden over belastingfraude, over vreemdelingenhaat, over discriminatie over onze wapenhandel, over opportunisme?

Als wij geen belastingparadijs meer zijn, dan is een ander land dat wel en dan lopen wij kans banen te verliezen.

De opgave is om eerlijk te zijn naar onszelf, naar onze omgeving, naar onze wereld.

Oprecht met zijn allen proberen die schepping te beheren. Het is ons in handen gegeven. Het begint bij onszelf bij onze moed en durf om samen met anderen er iets van te maken, om te bekennen dat er dingen mis kunnen gaan, dat we fouten maken en dat we elkaar nodig hebben, om te luisteren, om te zien, om te begrijpen.

Om samen aan een betere wereld te werken, laten we daartoe Gods naam weer noemen. Laten we Hem om sterkte en moed vragen, zodat met zijn hulp, die hemel weer openscheurt en wij recht gaan doen aan elkaar en aan de wereld waarin wij leven.

Waakzaam om in ons eigen leven en in het leven van anderen, het licht opnieuw te ontdekken.